

FORMA MINORUM

Mottó: „Mert gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, s az ő vállára kerül az uralom, így fogják hívni: Csodálatos Tanácsadó, Erős Isten, Örök Atya, Béke Fejedelme.” (Iz. 5-6)

Ferenc pápa:

„A nép, amely sötétben jár,
nagy fényességet lát.” (Iz. 9,1)

1. Izajásnak ez a próféciaja mindig újra megindít minket, különösen akkor, amikor Karácsony éjszakájának liturgiájában halljuk. De nem csak érzelmi, szentimentális dologról van itt szó; azért indít meg minket, mert a mélységes igazságot mondja ki arról, amik vagyunk; úton lévő nép vagyunk, és körülöttünk – és bennünk is – jelen van a sötétség és a fény. Ezen az éjszakán, miközben a sötétség szelleme beborítja a világot, megújul a történelem, amely mindannyiszor szíven üt és meglep minket; az úton lévő nép nagy fényességet lát. Olyan fényt, amely elgondolkodásra készít erről a misztériumról, az úton levés és a látás misztériumáról.

Úton lenni. Ez az ige eszünkbe juttatja a történelem folyamát, azt a hosszú utat, amely az üdvtörténet, kezdve Ábrahámot, atyánkon a hitben, akit egy nap arra hívott meg az Úr, hogy elinduljon, hogy kilépjen országából, s menjen afelé a föld felé, amelyet Isten kijelölt számára. Ettől kezdve hívő identitásunk ez: az ígéret földje felé zarándokló nép vagyunk. Ezt a történelmet mindig kíséri az Úr! Ő hűségese szövetségéhez és ígéreteihez: „Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség” (1Jn 1,5). A nép részéről azonban váltakoznak a fény és az árnyék, a hűség és a hűtlenség, az engedelmisség és a lázongás pillanatai; a zarándokló nép és a tévelygő nép pillanatai.

Személyes élettörténetünkben is váltakoznak a fényes és homályos pillanatok, a fények és árnyékok. Ha szeretjük Istent és testvéreinket, akkor a fényben járunk, ám ha szívünk bezárul, ha a gög, a hazugság, az önérdek keresése győzedelmeskedik bennünk, akkor lesz a sötétség bennünk és körülöttünk. „Aki gyűlöli testvérét – írja János apostol –, az sötétségben van, a sötétségben jár, és nem tudja, hová megy, mert a sötétség megvakította” (1Jn 2,11).

86.

2014. december

Ferenc pápa:

A nép, amely sötétben jár....

Nicolas Brouwet:

Barlang, forrás,
találkozás (részlet)

Papp Tihamér ofm

Szerzetesség mibenléte
I. rész

Szendrei Mihály ofs

Szegénység és
minoritas I. rész

F. Michael Higgins:

Szent Lajos és Szent
Erzsébet

**Celler Zuzsa ofs
fordításában**

Szent Lajos
lelki élete II. rész

**Kőrösiné, Hirsch
Mária:**

Vadkerti szőlővesszők

2. Ezen az éjszakán a legtisztább fény sugaraként visszhangzik az Apostol igehirdetése: „Megjelent megváltó Istenünk kegyelme minden ember számára” (Tit 2,11).

A kegyelem, amely megjelent a világban, Jézus, aki Szűz Máriától született, és aki valóban ember és valóban Isten. Eljött a történelmünkbe, osztozott úton levésünkben. Eljött, hogy megszabadítson minket a sötétségtől, és nekünk ajándékozza a fényt. Benne megjelent az Atya kegyelme, irgalmassága és gyöngédsége, Jézus a testté lett Szeretet. Nem csak a bölcsesség tanítómestere, nem egy ideál, amely felé tartunk, s akiről tudjuk, hogy elérhetetlenül messze vagyunk tőle. Ő az élet és a történelem értelme, aki közöttünk ütötte fel sátorát.

3. A pásztorok voltak az elsők, akik láthatták ezt a „sátrat”, megkapták Jézus születésének híret. Azért voltak ők az elsők, mert az utolsók, a peremre szorultak közül valók voltak. És azért voltak elsők, mert virrasztottak az éjszakában, őrizték a nyájukat. Velük együtt álljunk meg a Gyermekek előtt, álljunk meg csöndben. Velük együtt köszönjük meg az Úrnak, hogy nekünk ajándékozta Jézust, és velük együtt engedjük, hogy szívünk mélyéből felszálljon a hála Isten hűségéért. Áldunk Téged, magasságos Úristen, aki alászálltál értünk. Hatalmas vagy, és kicsivé lettél; gazdag vagy, és szegénnyé lettél; mindenható vagy, és gyengévé lettél.

Osszuk meg ezen az éjszakán az evangélium örömét; Isten szeret minket, annyira szeret, hogy testvérként nekünk ajándékozta Fiát, aki fény a sötétségeinkben. Az Úr megismétli nekünk: „Ne féljete!” (Lk 2,10). És én is megismétlem nektek: Ne féljete! Atyánk türelmes, szeret minket, nekünk ajándékozta Jézust, hogy vezessen utunkon az ígélet földje felé. Ő a fény, amely eloszlatja a sötétséget. Ő a mi békénk. Ámen.

A homília Török Csaba atya fordítása.

Vatikáni Rádió/CTV/MTI/Magyar Kurír

Nicolas Brouwet :

Barlang, forrás, találkozás

a Tarbes-Lourdes-i megyéspüspök atya prédikációjából részlet:

Mária volt az, aki szegényes pólyával és egy hatalmas hegyhez hasonlítható gyöngédséggel a barlangistállót Jézus otthonává tudta alakítani.

Előfordulhat, hogy azt gondoljuk, hogy az életünk nem ér többet, mint az állatoknak egy barlang. Azonban ha Máriára tekintünk, és hagyjuk magunkat általa vezetni, egyre jobban felfedezzük természetfölötti hivatásunkat: Isten lakhelyei vagyunk, és rajtunk keresztül a Jézus Szívéből fakadó szeretetforrás kiáradhat a világra.

Nem elég a forrásból csak inni. Ezt másoknak is meg kell mutatni, mert a barlang a szabadulás, az Istennel és önmagunkkal való kiengesztelődés helye. A körülöttünk lévő világnak szüksége van arra, hogy felismerje, hogy léteznek hasonló helyek. És szüksége van arra, hogy felismerje az evangélium örömét.

(elhangzott Mátraverebély-Szentkúton a Lourdes-i barlang megáldása alkalmával)

A Szentatya a püspöki szinódus rendkívüli ülésének utolsó munkanapján, október 18-án beszédet intézett a szinódusi atyákhoz és a szinódus minden más résztvevőjéhez. Teljes terjedelmében közöljük Ferenc pápa beszédét.

Eminenciás, Excellenciás Urak, Testvéreim!

Elismeréssel és hálával telt szívvel szeretnék köszönetet mondani Veletek együtt az Úrnak, aki elkísért és vezetett bennünket az elmúlt napokban a Szentlélek világosságával.

Szívből köszönetet mondok Lorenzo Baldisseri bíboros úrnak, a szinódus főtitkárának, őexcellenciájának, Fabio Fabene titkár úrnak, és velük együtt a főrelátornak, Erdő Péter bíborosnak, aki családi gyászának napjaiban is oly sokat dolgozott, valamint a rendkívüli közgyűlés titkárának, őexcellenciájának, Bruno Forténak, a három delegált elnöknek, a jegyzőknek, a konzultoroknak, a fordítóknak és minden névtelen segítőnknek, mindazoknak, akik hűségesen dolgoztak a színpalak mögött, az egyház iránti teljes odaadással és megállás nélkül: *nagyon szépen köszönöm!*

Ugyancsak köszönetet mondok mindnyájatoknak, kedves szinódusi atyák, testvéri küldöttek, auditorok, az ülések vezetői, amiért tevékenyen és gyümölcsözően működtetek közre a munkában. Megemlékezem rólatok az imádságomban, és azt kérem az Úrtól, hogy juttassa nektek ezért kegyelmi adományainak bőségét!

Mondhatnám úgy is (a kollegialitás és a *szinodalitás* szellemében), hogy valóban átértük a „szinódus” tapasztalatát, a szolidáris együttműködést, a „*közös úton haladást*”.

Lévén, hogy ez valóban „úton levés” volt, itt is voltak olyan pillanatok, amikor gyors iramban haladtunk, mintha le akartuk volna győzni az időt, és mihamarabb el akartuk volna érni a célt, és voltak pillanatai az elfáradásnak, amikor legszívesebben azt mondtuk volna: elég; megint máskor mintha lángolnánk a lelkesedéstől. Voltak olyan pillanatok, amelyek mélységes vigasztalást nyújtottak, amikor az igazi pásztorok tanúságtételét hallgattuk (vö. Jn 10 és CIC 375., 386., és 387. kánon), akik bölcsen hordozzák szívükben híveik örömeit és könnyeit. A vigasz, a kegyelem és a megerősödés pillanatai voltak, amikor a szinóduson részt vevő családok tanúságtételét hallgathattuk, akik megosztották velünk házasságuk szépségét és örömeit. Olyan út ez, amelyen az erősebb kötelességének érzi segíteni a kevésbé erőset, a jobban hozzáértő igyekszik segíteni a többieknek, akár a viták révén is. Minthogy azonban utunk az emberek útja, a vigasztalás mellett adódtak pillanatai az elkeseredésnek, a feszültségnek, a kísértéseknek, amelyek közül ki is emelhetünk néhányat:

– Az első az ellenséges megmerevedés kísértése, amikor be akarunk zárkozni az írásba (a betű), és nem akarjuk megengedni, hogy Isten, a meglepetések Istene (a Lélek) megleljen minket. A törvénybe, annak a bizonyosságba zárkozunk be, amit már ismerünk, és nem azéba, amit még meg kell tanulnunk és el kell érnünk. Jézus korától fogva ez a buzgó lelkek, az aggodalmaskodók, az óvatoskodók kísértése, napjainkban a „*tradicionalistáké*”, valamint az intellektualistáké is.

– A romboló jóságosság kísértése, amely egy csalfa irgalmasság nevében úgy köti be a sebeket, hogy nem tisztítja meg és nem látja el előbb azokat; az ilyen a tüneteket kezeli, és nem az okokat és a gyökereket. Ez a „*jóságosak*”, a féltősek és az úgynevezett „*progresszisták és liberalisták*” kísértése.

– A kövek kenyérré változtatásának kísértése, hogy véget vessünk egy hosszú, nehéz, fájdalmas böjtnek (vö. Lk 4,1–4). De ez magában hordja azt a kísértést is, hogy a kenyeret viszont kővé változtassuk, hogy megkövezzük vele a bűnösöket, a gyengéket és a betegeket (vö. Jn 8,7), vagyis, hogy „elviselhetetlen terhekké” változtassuk azokat (Lk 10,27).

– A keresztről való leszállás kísértése, hogy a nép elégedett legyen – ahelyett, hogy ott maradva teljesítsen az Atya akaratát; meghajolunk a világias szellemnek, ahelyett, hogy megtisztítanánk és az Isten Lelkéhez hajlítanánk azt.

– A „hitletétemény” figyelmen kívül hagyásának a kísértése, amikor azt hisszük, nem őrzői, hanem tulajdonosai, gazdái vagyunk – a másik oldalon viszont ott van a valóság figyelmen kívül hagyásának kísértése, amikor hajszálpontos és kifinomult nyelvezettel mondunk sokat anélkül, hogy bármit is mondanánk! Azt hiszem, ezeket a szófordulatokat hívták „bizantinizmusnak”...

Kedves testvérek, a kísértéseknek nem szabad sem megijeszteniük, sem megzavarniuk bennünket, nem vehetik el bátorságunkat, hiszen egy tanítvány sem nagyobb a mesterénél. Ha tehát Jézus is elszenvedte a kísértéseket (még Belzebubnak is nevezik őt – vö. Mt 12,24), a tanítványai sem várhatnak jobb bánásmódot.

Személy szerint nagyon aggódtam és elkeseredtem volna, ha nem bukkantak volna fel ezek a kísértések, ezek az éles viták, a szellemeknek ez a mozgása, ahogy Szent Ignác hívta (*Lelkigyakorlatok* nr. 6), ha mindenki mindennel egyetértett volna hallgatagon egy hamis és nyugodtságot színlelő béke kedvéért. Ezzel szemben örömmel és hálával láttam és hallgattam a beszédek és felszólalásokat, amelyek telve voltak hittel, lelkipásztori buzgalommal, tudással, bölcsességgel, őszinteséggel, bátorsággal és *parrésziával*. És éreztem, hogy szemetek előtt az egyház, a családok java állt, valamint a „*suprema lex*”, azaz a „*salus animarum*” (vö. CIC 1752. kánon). És mindez úgy zajlott, amint ezt kimondtuk itt, az ülésteremben, hogy soha nem vontuk kétségbe a házasság szentségének alapvető igazságait: a felbonthatatlanságot, az egységet, a hűséget, az élet továbbadását, vagyis az életre való nyitottságot (vö. CIC 1055. és 1056. kánon, *Gaudium et spes* nr. 48).

És ez maga az egyház: az Úr szőlője, a termékeny édesanya, a gondos tanító, aki nem fél tőle, hogy feltúrva ruhája ujját olajat és bort öntsön az emberek sebeire (vö. Lk 10,25–37), amely nem egy üvegpalatából szemléli az emberiséget, hogy onnan megítélje és osztályozza az egyes személyeket. Ez az az egy, szent, katolikus anyaszentegyház, amelyet az Ő irgalmára rászoruló bűnösök alkotnak. Ez az az egyház, Krisztus igaz jegyese, aki igyekszik hű maradni vőlegényéhez és az Ő tanításához. Ez az az egyház, aki nem fél együtt enni és inni az utcanőkkel és a vámosokkal (vö. Lk 15). Az egyház, amely tágra tárja ajtaját a szükséget szenvedők és a bűnbánók, nem csupán az igazak és azok előtt, akik tökéletesnek tartják magukat! Ez az az egyház, amely nem szégyelli elesett testvérét, nem tesz úgy, mintha nem látná őt, hanem úgy érzi, ez rá is tartozik, és mintegy kötelessége felemelni, bátorítani őt, hogy folytassa az útját, és elkíséri a végső találkozás felé, ahol a Vőlegény várja őt a mennyei Jeruzsálemben.

Ez az egyház, a mi édesanyánk! És amikor az egyház, sokféle karizmáján keresztül közösségben nyilvánul meg, akkor nem tévedhet: ez a *sensus fidei* szépsége és ereje, az a természetfeletti hitérzék, amelyet a Szentlélektől kapunk ajándékképpen, hogy együtt mindannyian beléphessünk az evangélium szívébe, és megtanulhassuk követni Jézust az életünkben, s ezt nem lehet a zavar vagy

valamiféle rossz közérzet okának tekinteni.

Sok kommentátor, vagy megszólaló ember azt képzelte, hogy most egy veszekedő egyházat lát, ahol az egyik rész a másik ellen van, és kételkedtek még a Szentlélekben is, aki az egyház harmonikus egységének előmozdítója és biztosítója. A Szentlélekben, amely a történelem során mindig vezette ezt a hajót szolgálai által, akkor is, amikor a tenger ellenséges és háborgó volt, a szolgák pedig hűtlenek és bűnösök.

És ahogyan az elején bátorkodtam mondani nektek, mindezt nyugalommal, belső békével kellett átélnünk, mivel a szinódus *cum Petro és sub Petro* zajlik, és a pápa jelenléte garancia mindenki számára.

Beszélgünk egy kicsit a pápáról, mégpedig a püspökökkel való viszonyában... Nos, a pápa feladata az, hogy garantálja az egyház egységét; hogy emlékeztesse a püspököket: elsődleges kötelességük a nyáj táplálása, ezt bízta rájuk az Úr, valamint az, hogy igyekezzenek befogadni (atyaián és irgalmasan, hamis félelmektől mentesen) az eltévedt bárányokat. És itt tévedtem. Befogadást mondtam: pedig el kell mennünk felkutatni őket.

Az a pápa feladata, hogy emlékeztessen mindenkit: a tekintély az egyházban szolgálatot jelent (vö. Mk 9,33–35), amint ezt világosan kifejtette XVI. Benedek pápa azokkal a szavakkal, amelyeket most fel is idézek: „Az egyház hivatása arra szól, hogy ezt a fajta tekintélyt gyakorolja, amely szolgálat, és ezt nem saját nevében, hanem Jézus Krisztus nevében teszi... az egyház pásztorai által táplálja ugyanis Krisztus a nyáját: Ő az, aki vezet, védelmezi, kiigazítja, mivel mélységesen szereti. Ám az Úr Jézus, aki lelkünk legfőbb Pásztora, azt akarta, hogy az apostolok kollégiuma, napjainkban a püspökök, közösségben Péter utódjával, részt vegyenek ebben az Ő küldetésében, gondoskodva Isten népéről, nevelve őket a hitben, irányítva, lelkesítve és támogatva a keresztény közösséget. Ahogyan a Zsinat fogalmaz: »Ezért a papokra mint a hit nevelőire tartozik a Szentlélek segítségével arról gondoskodni – akár személyesen, akár mások útján –, hogy az egyes hívek evangéliumi lelkülettel kövessék hivatásukat, jussanak el az őszinte és tevékeny szeretetre és arra a szabadságra, mellyel Krisztus szabadított meg minket« (*Presbyterorum ordinis* nr. 6)... és az Úr – folytatja Benedek pápa – rajtunk keresztül éri el a lelkeket, így tanítja, védelmezi, vezet, őket. Szent Ágoston ezt írja a Szent János evangéliumához írt kommentárjában: »Legyen tehát szeretetből fakadó feladatunk, hogy legeltesük az Úr nyáját« (123,5). Ez Isten szolgálai magatartásának legfőbb normája: az olyan feltétlen szeretet, mint a Jó Pásztoré, amely tele van örömmel, nyitott mindenki felé, odafigyel a közel lévőkre és gondoskodik a távol lévőkéről (vö. Szent Ágoston, 340. beszéd, 46. beszéd, 15. pontja), figyelmes a gyengék, a kicsinyek, az egyszerűek, a bűnösök iránt, hogy megmutassa Isten végtelen irgalmát a remény biztató szavaival (vö. Uő, 95. levél, 1)» (XVI. Benedek, általános kihallgatás, 2010 május 26., szerda).

Az egyház tehát Krisztusé, az Ő jegyese, és minden püspöknek, egységben Péter utódával, az a feladata, hogy őrizze és szolgálja az egyházat, nem *gazdájaként*, hanem *szolgájaként*. A pápa ezek szerint nem a *legfőbb úr*, hanem inkább a *legfőbb szolga* – a „*servus servorum Dei*”, ő a biztosító, hogy az egyház engedelmeskedik Isten akaratának, Krisztus evangéliumának és az egyház hagyományának, és aszerint cselekszik, félretolva minden egyéni vélekedését, noha (magának Krisztusnak az akaratából) a pápa „*minden hívő legfőbb pásztor és tanítója*” (CIC 749. kánon), és megilleti „*a hatalom, amely az egyházban legfőbb, teljes, közvetlen és egyetemes*” (vö. CIC 331–

334. kánonok).

Kedves testvérek, van még egy évünk, hogy a szellemek valódi megkülönböztetése révén kiérleljük a felmerült elképzeléseket, és kézzelfogható megoldásokat találjunk a számos nehézségre és rengeteg kihívásra, amelyekkel a családoknak szembe kell nézniük. Választ kell adnunk arra a számos elbátortalanító kérdésre, amely körülveszi és fojtogatja a családokat.

Egy évünk van rá, hogy dolgozzunk a *Relatio Synodin*, amely hű és világos összefoglalása mindannak, ami elhangzott és megvitatásra került ebben az ülésteremben és a nyelvi munkacsoportokban. Ezt a *Lineamenta* formájában fogjuk a püspöki konferenciák elé tární.

Az Úr legyen velünk, ő vezessen ezen az úton, nevének dicsőségére, a Boldogságos Szűz Mária és Szent József közbenjárására! És legyetek szívesek, ne feledkezzetek el arról, hogy imádkozzatok értem!

Ferenc pápa (Elhangzott: 2014. okt. 20. hétfő)

Magyar Kurír

Papp Tihamér OFM: A szerzetesség mibenléte

A szerzetesség mibenléte, lelkülete I. rész (gondolatok)

Keresztény életünknek szabadságához tartozik, hogy hivatásunkat felismerjük és szerinte éljünk. A következő év az egyházban a szerzetesség éve lesz. Ugyanakkor eben a hónapban ül össze a Rendkívüli Szinódus, jövőre pedig a Rendes Szinódus a családi élet kérdéseivel foglalkozva. Néhány alkalommal tehát gondolkozzunk el a hivatás kérdéséről.

Minden hivatás mintaképe Szűz Mária

Az ember legalapvetőbb hivatása: Isten. Az Ő teremtő akaratából létezőnk, mint az egész teremtett világ csúcsa, foglalata, koronája. Az Ő képmása vagyunk, s magunkban hordjuk a teremtett világ összességét. Az anyagvilág legszervezettebb működését, a szellemvilág alkotó, teremtő képességét, az öntudat és szabad akarat méltóságát. Mindezt az isteni élet lényege foglalja össze: a szeretet képessége, szeretetben adni, ajándékká válni, és szeretetben elfogadni, megajándékozottnak lenni.

Minden emberi élet lényege a fenti meghatározás. Így tehát nem választható ketté az ember, s nem állítható szembe hivatása szerint: szerzetesi, vagy cölibátusban élő, és házasságban, párkapcsolatban élő emberekre, akiknek más lenne a céljuk, kiteljesedésük lényege.

Hiszen mindkettőnek forrása Isten, mindkettőnek útja a szeretet, s mindkettőnek végső célja Isten.

A kezdő és végpont azonos, tehát csak a módjában, a szeretet megvalósításában lehet különböző, mondhatnánk, sokféle.

Mivel az ember életének forrása Isten, az Ő képmására teremtettünk, ezért az Ő végtelen gazdagságát minden egyes ember a személyiségének és egyéniségének megfelelően hordozhatja és bontakoztathatja ki. Életünk kiteljesedése, azaz Istenhez való hasonlósá válna csak a szeretet által lehetséges.

Ennek végtelen sok variációjában a közös: elfogadni Istent és embertársainkat, mint ajándékot, s ajándékká tenni magunkat Isten és embertársaink felé. Ilyen megközelítésből már könnyebb megfogalmazni, mi a párkapcsolatban, házasságban való élet, és az egészen Istennek szentelt élet közötti hasonlóság és különbség, ill. hol találunk közös utat és vonást közöttük.

A párkapcsolat, a házasság Isten ajándéka, hiszen a teremtéskor Ő maga mondotta: *Nem jó, hogy az ember egyedül van, alkossunk hozzá illő segítőt is!* (Ter 2,18) Az emberi kapcsolatok közül a házasság a legmélyebb és legszorosabb: *Ezért elhagyja a férfi apját és anyját, a feleségéhez ragaszkodik, és egy testté lesznek* (Uo. 2,24). Viszont, mivel Isten az élet és a szeretet forrása, emberi ésszel is felfogható, hogy az ember képes egész szívvel Isten felé fordulni, s életét egészen neki szentelni. Mondhatjuk fordítva is: Isten az embert meghívhatja arra, hogy egész életét neki ajándékozza, hogy egész szívvel és léttel neki szolgáljon. Jézus erre annyit mond: *Aki fel tudja fogni, fogja föl!* – Ilyen esetben is az élet lényege, hogy ajándékká váljon. Ezen az úton sem fordulunk el a másik embertől, hiszen az Isten is emberré lesz, hogy megossza velünk isteni életét. A neki szentelt életű ember is küldötté lesz, hogy a befogadott isteni gazdagságot megossza embertársaival.

Melyik a tökéletesebb életforma? – Nem az életforma tesz tökéletessé, hanem a szeretet, amellyel éljük. Mindkettő Istenből merít, mert Ő a forrás, mindkettő a szeretetre van rendelve, hogy ajándékká váljon, megossza Istentől kapott gazdagságát, s mindkettő célja, hogy Istenhez formáljon hasonlónak.

Melyik könnyebb, vagy nehezebb? – Bármelyik úton cél a szeretet, s feladat az önzésünk kiküszöbölése. Mindkettőn megkísérthet az önmagunk körül forgás, az Isten nélkül is boldogulás illúziója, az önmagunk dicsőségének keresése. Mindkettőn találkozunk emberileg megoldhatatlan feladattal, amelyen csak hitünk teljes hűsége segíthet túl. Egyik úton sem hullik ölünkbe a mennyország, meg kell küzdeni a kísértésekkel, a visszahúzó erővel, a bűn okozta szakadékkal az isteni és emberi között. – És mindkettőn találkozunk csodálatos szentekkel, akiknek élete termékeny lett új életek ajándékával Isten országa számára. Ez a győzelem az Isten szeretetének győzelme a bűn által megrontott ember életében.

Még egy kérdés válaszra vár, amely egyben elvezet a szerzetesi élet lényegéhez, az egészen Isten számára lefoglalt élet jogosultságához. Ez a kérdés szintén a Teremtés könyvében rejlik, Isten parancsának értelmezése: *Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, és azt mondta nekik Isten: „Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet! Hajtsátok azt uralmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és minden állaton, amely mozog a földön!”*(1,27-28)

Először az emberi méltóság fogalmazódik meg, férfi és nő egyaránt Isten képmása. Ebben nincs alá és fölé rendelt helyzet, nem egyik a másiktól kapja, hanem együtt, egyenlő mértékben, mégsem egyformán. Ahogyan nincs két egyforma egyén, ugyanúgy nem egyforma a férfi és a nő, hanem egymás kiegészítői, ezért egymás számára adható ajándék.

Egymás segítőtársai, az Istentől kapott hivatásukban a másik kiteljesítői. A szaporodásban, sokasodásban is csak közösen cselekvők, mégis más-más szerepben, feladatban, testileg is, lelkileg is. Isten bölcs tervét nem zavarhatja össze az ember súlyos következmények nélkül. Ha mégsem Isten szeretetében él és cselekszik, akkor bekövetkezhet a tudathasadás, amikor nem tudja, hová tartozik, s mi a szerepe, feladata. Még veszélyesebb, ha kiveszi magát Isten kezéből, s önmagát akarja „megteremteni”.

Az új emberi élet azonban sokkal gazdagabb, összetettebb, minthogy leegyszerűsíthetnénk csupán biológiai életre. Test, lélek, szellem, akiben kapcsolódik az ég és a föld. Bűnével ugyan megrontotta, mulandóvá tette ezt a világot, mégis ott rejlik benne a halhatatlanság vágya és reménye, a romolhatatlan élet ígérete és igénye. Vajúdik benne az élet, s ebben a vajúdásban is egymás segítőtársai vagyunk, lehetünk.

Ez a vajúdo élet a végső állapot felé tart, ahol a múltot elnyeli a maradandó, a romlót a romolhatatlan, a végest a végtelen. Az új élet lényege a szeretet. Isten bölcsessége úgy rendezte földi életünket, hogy erre a szeretetre készüljünk fel, tanuljuk meg, s váljunk képessé a végleges befogadására.

Nem elég tehát csupán nemzeni, megszülni az új emberi életet, hanem azt végig kell kíséni. Nemcsak testét kell táplálni, hanem lelkét, szellemét. Növelni, nevelni azt jelenti, hogy segítem egész élete útján kiteljesedni. Gyöngeségeiben erősíteni, gyógyítani, képességeiben kibontakoztatni, lelke gazdagságát láthatóvá tenni, - ez is az élet szolgálata. Legfőbb veszélye jelen életünknek, hogy bennfelejtjük magunkat az elmúlo világban, s megfeledkezünk az Istenhez vezető útról, célról. Minden ember célja az Isten, így ennek szolgálata nélkülözhetetlen földi életünk útján.

Aki tehát, meghallván Isten hívó szavát, egész életével az Ő szolgálatába áll, éppúgy eleget tesz az élet továbbadásának és megsokasításának, nevelésének és védelmének, mint aki családot alapít...

(Megtalálható a Mátraverebély-Szentkút honlapján)

Szegénység és minoritás

A szegénység és minoritás témája olyan kérdése ferences lelkiségünknek, amelyet időről időre szemügyre kell vennünk, hogy is éljük meg életünk adott szakaszában.

A témáról így tanít a Regula:

11. Krisztus az Atyában bízva maga és Édesanyja számára a **szegény és alázatos** életet választotta [18], ugyanakkor a teremtett világ iránt értékelő és tisztelő figyelmességet tanúsított. A világi ferencesek igaz lelkülettel, ragaszkodás nélkül használják az ideig-való dolgokat, amikor anyagi igényeiknek eleget tesznek, tudatában lévén, hogy az Evangélium szerint **csak kezelői** a rájuk bízott javaknak Isten gyermekei javára. Így a nyolc boldogság szellemében, „vándorként és jövevényként” az atyai ház felé vezető úton **igyekezzenek megtisztítani szívüket minden birtoklási és uralkodási vágytól [19].**

13. Az Atya minden emberben Fia vonásait látja, aki elsőszülött a sok testvér között [21]. Ugyanígy a világi ferencesek **alázatos szívvel és emberségesen fogadjanak minden embert, mint az Úr ajándékát [22] és Krisztus képe mását.** A testvériség átérzése örvendezőkké teszi őket, s képessé arra, hogy **magukkal egyenlőnek tekintsenek minden embert, főleg a legkisebbeket,** akik számára próbáljanak a Krisztus által megváltott teremtményekhez méltó életfeltételeket teremteni [23].

A Konstitúció vonatkozó pontjait érdemes ehhez még hozzáolvasni.

Hogyan kapcsolódik a kettő, az anyagiakhoz való viszonyom és az emberekkel, főleg a legszegényebbekkel való közösségvállalásom?

Megkísérelhetjük összefésülni a Regula és a Konstitúció megfelelő szakaszait, hogy a kérdésre átfogó választ kapjunk.

Vándorként és jövevényként" az atyai ház felé vezető úton igyekezzenek megtisztítani szívüket minden **birtoklási és uralkodási vágytól.** (Reg 11.) A testvériség átérzése örvendezőkké teszi őket, s képessé arra, hogy **magukkal egyenlőnek tekintsenek minden embert, főleg a legkisebbeket,** akik számára próbáljanak a Krisztus által megváltott teremtményekhez méltó életfeltételeket teremteni [23]. **Kötelezzék el magukat az egyéni igények csökkentésére, hogy a lelki és az anyagi javakat jobban meg tudják osztani** a testvérekkel, főként pedig a leginkább szűkséget szenvedőkkel.(Kont. 15/3)

A szegénység jelenti a javak ragaszkodás nélküli használatát (csak sáfárok vagyunk, nem birtokosok). „Nem ragaszkodom ahhoz, amim van, szabad vagyok az anyagiaktól”– szoktuk mondani... De ez nem pusztán lelki hozzáállás kérdése. A szegénység gyümölcse: az anyagi javakat jobban meg tudjuk osztani a testvérekkel, a rászorulókkal.

Hasonló tartalmi kapcsolat ez, mint ami a böjt és az alamizsna között fennáll. A böjt nem fogyókúra. Nem is tisztítókúra tavasszal vagy savtalanítás. Vallásos tett, ami éhségével a testet zabolázza és a lélek éhségére vezet rá. Aki jól böjttől, annak kedve támad imádkozni. A böjt az alamizsnától elválaszthatatlan eredete szerint. Amit a böjttel megtakarítunk, alamizsnaként adjuk. Csakhogy úgy elkülönültünk másoktól a közvetlen emberi kapcsolatainkban, és a böjt annyira nem érinti a napi fogyasztásunkat, hogy a két dolog összetartozását nehezen fedezzük fel. Pedig ez így, böjt és alamizsna **együtt** a hit tette. Párhuzama ez a szegénység és minoritás kapcsolatának...

Következésképp nem intézhetem el a szegénységet azzal, hogy nem vagyok rabja az anyagiaknak, tudom magam függetleníteni. Könnyen szabad az anyagiaktól az, akinek mindene megvan, és ez a kísértés nem elhanyagolható! Nem is veszem észre, hogy azért vagyok szabad az anyagi vágyaktól, mert nem szenvedek hiányt semmiben. Barátaim meg tudnák mondani: sose tudjuk, mit adjunk neked Karácsonyra, hiszen mindened van már...Az így élő ember könnyen mondja az alkalmi munkásra „Milyen anyagias”, mert este ott álldogál a napszámért és nem vár addig, míg egy hét múlva az egész munkával végez és megkapja az összes járandóságát. Persze hogy anyagias, mert nincs miből vásárolnia másnap. A szegénység anyagiassá tesz, mert a boltban fizetni kell és a villanyszámla vár otthon.

A szegény ember úgy lelki szegény is, ha emellett élni tud napi aggodalom és sirámok nélkül, Istenre bízva a mindennapit.

Külön veszély az, hogy a gazdag tud spórolni. Nem vesz nagy fogyasztású kocsit, az övé elmegy öt literrel százat, a szegény meg hajtja a régi tízliterest. Nincs pénze spórolni, nincs pénze egészségesen élni. A szegénység drága dolog.

Az önkéntes szegénység nem odarogyás a másik ember mellé: gyere, legyünk együtt szegények. Nem a szegény életforma mesterséges átvétele, hanem tudatos döntés: mit birtoklok, és mire van szükségem. Ez tán a legnehezebb, hiszen azért birtokolok mindent, mert úgy érzem, szükségem van rá! (nézzük csak meg öt év után a műszaki hulladékainkat a lomtalanításkor, vagy a padlás tartalmát.)

A megelégedettség titkára kell rájönnöm, tudjam azt mondani: ez nekem elég. Meg kell tanulnom a szegénytől azt is: nekem nem kell több, vagy újabb, pusztán azért, mert elérhető!

A szegénység értelméről ezt írja a Regula: **a testvérek kötelezzék el magukat az egyéni igények csökkentésére, hogy a lelki és az anyagi javakat jobban meg tudják osztani** a testvérekkel Az önkéntes szegénység tudatos és rendszeres áldozatvállalás is. Ezzel a szegények számára emberhez méltóbb körülményeket igyekszek építeni. El kell döntenem, hogy rendszeresen adok.

Nem csak a többletből, de a szükségesből is adok, tehát az adakozó tettet – annak átélését - mindenkor megtartom. Nem a koldusnak dobott százasok értelméről kell beszélni. Mennyit adok a Karitásznak, mennyit a Máltának, vagy mennyit a saját közösségem pénztárába! Boldog az a közösség, ahol a tanács témája az lehet: kiket segítünk a közösség pénzéből. Tudnunk kell segíteni másokon, lehetőleg rendszeresen, hogy számíthasson rá.

De ehhez rendszeresen kell adnom, ezt észben tartanom, és személyességét is meg kell őriznem! Jó tudni, kik azok Kárpátalján, akiknek adok, vagy kik azok a szécsényi öregek, akiknek az otthonát segítünk a Szegénygondozó Nővéreknek felépíteni. Kik a klarissza nővérek és miért is szorulnak adományra. Készpénzadomány legyen, amit adok, amit havonta befizetek. A rendszeres banki átutalás praktikus, de teljesen személytelen. Bizonyos idő után már eszünkbe se jut, hogy adunk, megszoktuk, hogy ez a pénz elszáll a számlánkról.

A mérték is fontos. Nem baj, ha megérezzük a költségvetésünkben, hogy adakoztunk, de nem kell erőn felüli terhet vállalni. Sirák fia könyvében olvassuk: „*Erőidhez mértén karold fel társadat, de vigyázz magadra, nehogy csapdába ess.*”. Mégis, mi lehet a mérce? Hasonlítsuk össze az adományainkat egy-egy ismert kiadási tételünkkel! (például: mit fizetünk egy tank benzinért.)

Igazán szegény majd akkor leszek, ha Isten úgy veszi el mindenemet, hogy szinte lenyúzza a bőröm, és mégse rokkank bele. Mindegyikünknek eljön ez az idő, mikor az Úr áthúz minket a tú fokán, mint megrakott tevéket, és csak úgy hullik majd rólunk a felesleges. Még a szükséges is elvész majd, munkaképesség, egészség... Üres kézzel jöttünk, úgy is megyünk el. Erre a folyamatra is edzenünk kell.

II. A testvériség átértékelése örvendezőkké teszi őket, s képessé arra, hogy magukkal egyenlőnek tekintsenek minden embert, főleg a legkisebbeket.

Kicsiség, minoritás! Kisebb testvér szeretnék lenni, a kicsinyek és szegények barátja! Ismerjem meg, hogyan él egy „átlagember” a környezetemben. Ne „európai színvonalon” akarjak élni, kinyilatkoztatva: „ez ma már minimum, hogy meglegyen!” Azon a környezetemben látható tényleges szinten igyekezzek élni, ahol a kicsik élnek. Ez az igazi inkulturáció, amikor oda tudok állni abba az életformába, amiben ők élnek. Missziós inkulturáció.

Miben nyilvánulhat ez meg? Jó legyen és könnyű a kicsinyeknek hozzánk jönni. Nem szeretek oda bemenni, ahol reflektorok és érzékelők, webkamerák már előre tudatták a gazdával, hogy jövök. Hozzá jövök, nem a szerkentyűkhöz. Lehessen velünk találkozni, a tárt kapu jobb, mint a kaputelefon, vagy üzenetrögzítő!

Ne legyen megszégyenítő találkozni velem. Ne vetessem le a vendéggel a cipőt – átvitt értelemben sem! A kicsinyek sem vetetik le a kőpadlós konyhában a cipőmet velem. Ők is abban vannak.

Tiszteljem a szegénységet! Valaki kutat a Vaterán, és vesz magának tízezerért egy biciklit. Ne vegyek neki egyet százezerért ajándékba, ami esetleg nekem meg se kottyán: tessék, a tied, ne kezdj olyan vacakkal! Megalázom. Értéktelessé teszem a kicsit, ami neki öröm volt. Siv Widerberg verse:

BÉLYEG

Bélyeget gyűjtöttem.

Papa hozott egyszer egy kilót.

Azóta nem gyűjtök bélyeget.

Hagyjuk meg másoknak és keressük magunknak is a kicsiny dolgok örömét! Nagyon nehéz a kicsinyekkel közösséget vállalni, mikor komolyra fordul az élet, nehézségek jönnek. Közösséget vállalni a szomszéd nénivel, aki kivárja a maga két hónapos előjegyzését a hasi ultrahangra, mert nem tehet mást! Aki nem megy maszek fogorvoshoz. Nem tud százötvenezerért szemüveget készíttetni. Ezt most csináljam utána, mikor szeretteimről, magam egészségéről van szó?

Nehéz kérdések, töprengésre szólító kérdések. Nem beszélhetők meg egyszer s mindenkorra, nem tehetők félre. Mindennapos feladat az evangéliumi megoldások keresése. Mindennapos lelkiismeret-vizsgálat tárgya a szegénység megélése. A szükséges figyelem fenntartása: mit akar Isten üzeni egyik- másik veszteségünkkel?

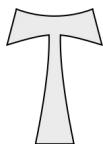
Boldogok, akik keresik az igazságot! Jöjj Szentlélek, adj nekünk bölcsességet, hogy megkülönböztessük a jót a rossztól!

(Elhangzott az Angyalos Boldogasszony Régió káptalanján: 2014. szeptember 20-án.)

Szendrei Mihály ofs állandó diakónus,

”Angyalos Boldogasszony” Régió Képzési felelőse.

SZENT LAJOS ÉS SZENT ERZSÉBET A FERENCES VILÁGI REND ÉS A REGULÁRIS HARMADIK REND VÉDŐSZENTJEI

Írta: F. Michael Higgins,
megjelent: 2007. Koinonia 53 sz. (részletek)

A Reguláris Harmadik Rend és a Ferences Világi Rend Szűz Máriával, égi patrónánkkal együtt védőszentjükként tisztelik Szent Lajos francia királyt és Magyarországi Szent Erzsébetet. Az FVR Szertartáskönyve e tiszteletet hangsúlyozza a fogadalomtétel című fejezetben "A szentmise liturgikus szövege lehet: a napnak megfelelő, vagy votívmise Assisi Szent Ferencről, vagy Szent Lajosról vagy Szent Erzsébetről."

Szent Lajos és Szent Erzsébet védőszentek iránti tisztelet több évszázadra nyúlik vissza: az ősi hagyomány, vagy a törvényes választás útján e szenteket az FVR és a Reguláris Harmadik Rendi testvérek különleges kultusszal tisztelték, különleges védőkként és támogatókként Isten előtt. Annak hagyománya, hogy a ferences terciáriusok tiszteljék egyaránt Szent Lajost és a Szent Erzsébetet, a szentek kanonizálása óta szerves része a harmadik rend mentalitásának és önazonosságának.

IX. Gergely pápa 1235. május 27-én avatta szentté Szent Erzsébetet. Érdekes megjegyeznünk, hogy ő volt a harmadik a ferences mozgalomban, akit ez a pápa avatott szentté. - IX. Gergely pápa 1228-ban avatta szentté Szent Ferencet, és Páduai Szent Antalt 1232-ben, majd 1235-ben Erzsébetet, akit pedig a harmadik Rend is örömmel, sajátjaként fogadott.

Szent Lajos még halála előtt elismerte és tisztelte a ferenceseket. Kérdéses, hogy tagja volt-e Szent Ferenc Harmadik Rendjének, de megkérdőjelezhetetlen a ferences család - és más kolduló csoportok, köztük a domonkosok iránti szeretete és támogatása.

A király iránti mély tiszteletük jeleként, és mindazért, amit a Rendért tett, a kisebb testvérek tiszteletbeli tagnak tartották őt. Ezt felismerve, 1260-ban, Narbonne-ban tartott Általános Káptalanon Szent Bonaventura azt javasolta, hogy a király szenvedését évente ünnepelje meg a Rend. Az Általános Káptalanon 1263-ban Páduában jóváhagyta a javaslatot a Rend. Ekkor Szent Lajos még életben volt! Szent Lajos 1270-ben halt meg, és 1297. augusztus 11-én avatták szentté. A Kisebb Testvérek hasonló megtiszteltetésben részesítették még a 13. században - néhány pápát a haláluk után - köztük Ince, IX. Gergely pápa, IV. Sándor, IV. Márton, III. Miklós, és IV. Miklós volt.

A két szent fontosságát a harmadik Rendben - és az egész ferences családban – jelzi az is, hogy a művészetben szeretetteljes módon ábrázolják őket, ünnepelik az imádságban, tisztelik dalban és történetben és szerepelnek a Rend hivatalos jogi szabályozásában még a ferences mozgalom korai évszázadaiban is.

Tulmutat e rövid cikk keretein, hogy e hivatkozások teljes listáját adja, csak néhány példát mutatunk be a hatalmas anyagból:

- :
  - A Kisebb Testvérek 1223-ban a Római Kúria Breviáriumát fogadták el, és 1230-ban vált a Rend hivatalos imádságává. A következő 70 évben ebben a rendi breviáriumban csak 5 szent szerepel naptári szentekként: Szent Ferenc, Páduai Szent Antal, Szent Erzsébet, Szent Klára és Szent Lajos.
  - Simone Martini (1284-1344) a Szent Ferenc bazilika alsó részében ábrázolja Szent Erzsébetet, a mellette álló Szent Klárát és Szent Lajost; szemben áll Szent Ferenc és a következő Toulouse-i

Szent Lajos. Érdemes megjegyezni, hogy Toulouse-i Szent Lajos unokaöccse volt Szent Lajosnak és Magyarországi Máriának, akinek nagy-nagynénje volt Szent Erzsébet.

• 1495-ben a reneszánsz művész Filippino Lippi (1457-1504), egy befejezetlen festményt hagyott maga után: Szent Ferenc átadja Szent Lajosnak és a Szent Erzsébetnek a Harmadik Rend Regulájának másolatát.

• A korai 15. századi ferences breviáriumok és olvasmányok Szent Lajos és Szent Erzsébet ünnepeinek a szövegét is tartalmazzák.

• A Reguláris Harmadik Rend Konstitúciójának első szövege 1475-ben, a rend szerzetesei számára előírja, hogy a megfelelő szentek ünnepén a reggeli és esti dicséretet Szent. Péter és Pál, Szent Ferenc, Szent Lajos és Szent Erzsébet tiszteletére mondják.

• A Harmadik Rend számára készült szentek naptára, mely Pármában, 1648-ban jelent meg, Szent Lajost és Szent Erzsébetet mint a Rend pártfogóját írják le, azaz úgy kell ünnepelni, mint az első osztályú (primae classis) ünnepet mindegyiknek a megfelelő nyolcadával együtt.

• A római Szent Kozma és Damján Bazilika, ami a Reguláris Harmadik Rend miniszter generálisának és az Általános Káptalanjának a 16. század eleje óta adott helyet, otthont ad számos a 17. század közepén készített freskónak, amelyek a Harmadik Rend férfi és női szentjeinek és boldogjainak tiszteletére készültek. A férfi tagok sora Szent Lajos életnagyságú képével végződik, és a nők között Szent Erzsébet is megtalálható.

• Misericors dei filius, a Regula, melyet XIII. Leó pápa 1883-ban a Világi Harmadik Rendnek adott, tartalmazza, hogy a Rend azon tagjai búcsút nyernek, akik a gyónás és az Eucharisztia vétele után különleges napokon, ide értve "Szent Lajos király a gallok, a harmadik Rend mennyei patrónusa augusztus 25. napját (és) a Magyarországi Szent Erzsébet november 19. napját" tisztelik.

• A Reguláris Harmadik Rend és az FVR külön megemlékeznek e szentekről.

Következtetés

Évszázadok óta a Ferences Világi Rend és a Reguláris Harmadik Rend tagjai úgy tisztelték, és úgy tekintettek Szent Erzsébetre és Szent Lajosra, mint olyan szentekre, akik világosan megmutatják, miről szól a ferences harmadrendi élet. Mindketten a maguk módján mutatják a bűnbánat öt elemét, ahogy Szent Ferenc bátorította a bűnbánókat. (1Lhív 1-4):

- Isten szeretete,
- a felebarát szeretete,
- a bűn gyűlölete,
- a szentáldozás, és
- olyan élet, mely a " bűnbánat méltó gyümölcseit " termi.

Hiába is keresnénk jobb példákat, vagy jobb védőszenteket a ferences harmadrendiek számára! A cikk hangsúlyozza, hogy a Szent Erzsébet és Szent Lajos is már több száz éve a Ferences Világi Rend és a Reguláris Harmadik Rend megbecsült védőszentje. Példájuk és oltalmuk napjainkban ugyanannyira fontos, mint volt valaha.

II. Téma: Szent Lajos és a keresztény ember társadalmi elkötelezettsége ¹

"Milyen nagy volt az igazságossága! Szinte tapintható volt. Gyakran folyamatosan a padlón vagy a szőnyegen ült, hogy hallgassa az igazságszolgáltatást, különösen, amikor szegényekről, vagy árvákról volt szó. Meg akart győződni róla, hogy igazságot szolgáltattak nekik." (VIII. Bonifác pápa).

„Ha úgy tetszett a mi Urunknak, hogy azt a kenetet kaptad, amellyel a francia királyokat felszentelik, tartsd feladatodnak, hogy a királyokra jellemző tulajdonságaid legyenek, azaz, hogy soha ne térj el az igazságtól (...) Támogasd inkább a szegényt a gazdagokkal szemben, amíg az igazságot meg nem ismered, és ha már tudod, tégy igazságot." (Szent Lajos fiához, Fülöphöz)

TÖRTÉNELMI TÁVLAT: "SZT. LAJOS, MINT A KERESZTÉNY KIRÁLYOK MINTAKÉPE"

Szent Lajos igyekezett a keresztény királyok minden feladatát a lehető legjobban betölteni. Meggyőződése volt, hogy népének nem csak az anyagi jólétéért felelős, hanem a lelki jólétéért is. Visszaszorította a királyi közigazgatás visszaéléseit és a nemesség igényeit, és mindenki számára elérhetően és egyenlően az igazságosságot igyekezett érvényesíteni. Különösen a szegényekre fordított nagy figyelmet. (Ált. Konst. 22. cikkely). Szt. Lajos "béketeremtő" volt a Francia Királyságban. Gyakran közvetítő volt a külföldi uralkodók közötti konfliktusokban, ő volt a béke hírnöke királyságán kívül is. (Regula 19. pont, Ált. Konst. 23. cikkely).
Annak érdekében, hogy a polgárok rossz szokásain javítsanak, keményen szankcionálta a káromkodást; megtiltotta a város központjában a szerencsejátékot és a prostitúciót.

LELKIPÁSZTORI SZEMPONT: "NYILVÁNOSAN MER ELKÖTELEZŐDNI"

Szent Lajos modellként szolgálhat a mai politikusoknak. (Ált. Konst. 20,2 cikkely) Az ő példája nyomán számos világi ferences köteleződött el a politikában, mint Morus Tamás, Garcia Moreno, Giorgio La Pira, Frantisek Nosek, Konrad Adenauer, Alcides de Gasperi stb.
Keresztények gyakran ellenállnak annak, hogy részt vállaljanak a politikában, és a keresztény politikusok keveset kockáztatnak, hogy megvédjék Egyház pozícióit. Mit mond erről a Regulánk és a Konstitúciónk?

SZENT LAJOSTÓL NAPJAINKIG

Krisztus követése

Egész nyilvános életében Jézus elkötelezett volt, kockáztatva, hogy nem értik meg az emberek, még saját tanítványai sem. Mely evangéliumi részek, mutatják "Jézus elkötelezettségét"?

Lelki élet

Nekünk, keresztényeknek Istentől kapott küldetésünk, hogy az Igazságosság és Béke Országának eljövetele érdekében mi is tegyünk. Vajon ez a küldetés megmozgat minket? Mi a mi igazi kötelezettségvállalásunk ezen a területen napjainkban? Olvassuk újra együtt a Regula 15. pontját és az Általános Konstitúciók 12,2; 22-23 cikkelyét!

Mely elköteleződéseink (az egyesületek, szakmai, a politikai, érdekcsoportok) alakítottak minket mostanáig?

Különböző feladatokat (egyesületek, szakmai, politikai stb.), táplálják a lelki életünket, és megfordítva, lelki életünk hogyan hajt minket, hogy vállaljuk az elköteleződést?

Életünk a világban

Mi mozgósít bennünket arra, hogy elköteleződjünk különösen a mai társadalomban?

Hol szeretnénk elsősorban befektetni az energiánkat, és miért?

Tényleg ismerjük a körülményeit a társadalom peremén... a periférián élőknek? Az elfogadhatatlannal szembeni felháborodásunk és ellenállásunk mire tesz képessé minket? (Ált. Konst. 19,2 cikkely)

A politikai választások alkalmával milyen kritériumokat állítunk fel? Hogyan vizsgáljuk a szavazólapon található férfiak és nők rátermettségét?

Képzés

Az elkötelezett kereszténynek mélységében ismernie kell az Egyház Szociális Tanítását és képeznie magát annak érdekében, hogy komplex vitákban állást tudjon foglalni (bioetikai stb.) Ez a helyzet? Milyen eszközöket használunk, mi segít a gondolkodásban? Olvassuk-e az Egyház Társadalmi Tanításának Kompendiumát stb.? Konferenciákon veszünk részt, és ülészekokon? Olvassuk a CIOFS weboldalon mindezt: <http://www.ciofs.org/portal/> magyarul:

http://www.vatican.va/roman_curia/pontifical_councils/justpeace/documents/rc_pc_justpeace_doc_20060526_compendio-dott-soc_hu.html?

Kérdések

2013. június 7-én, pénteken, Ferenc pápa buzdította a keresztényeket, hogy kötelezzék el magukat a politikában. "Ez a keresztény kötelessége, hiszen nem moshatják kezüket, mint Pilátus". „A politika az egyik legmagasabb formája a jótékonyságnak, mert a közösség javát keresi." tette hozzá, Aquinói Szent Tamás nyomán. Kijelentette még: "a keresztény laikusoknak feladatuk, hogy dolgozzanak a politikában [...] a politika túlságosan piszkos? de ez piszkos is lehet, mert a keresztények nem köteleződnek el benne."² - Hogyan reagálok erre?

ÉLNI A II. VATIKÁNI ZSINAT SZERINT

“Áttérve a gyakorlati és sürgetőbb következményekre a Zsinat újra és újra megerősíti az ember iránti tiszteletet: mindenkinek úgy kell tekinteni a felebarátra -- kivétel nélkül --, mint önmagára, elsősorban azért, hogy életéről és a hozzá szükséges eszközökről gondoskodik; nehogy azt a gazdagot utánozza, aki a szegény Lázárral mit sem törődött.

Napjainkban különösen sürgető kötelességünk, hogy felebarátnak tekintsünk megkülönböztetés nélkül minden embert, és ha ránk szorul, siessünk is a szolgálatára; legyen szó akár egy mindenkitől elhagyott öregről, egy igazságtalanul lenézett vendégmunkásról, egy menekültről, egy házasságon kívül született gyermekről, aki érdemtelenül szenved olyan bűnért, melyet nem ő követett el; vagy egy éhezőről, aki megszólítja a lelkiismeretünket, eszünkbe juttatva az Úr szavát: "Amit a legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek" (Mt 25,40).

Ezenfelül minden, ami *az élet ellen irányul*: az emberölés bármely formája, a népirtás, az abortusz, az eutanázia és a szándékos öngyilkosság; minden, ami *az emberi személy épségét sérti*: a csonkítások, a testi vagy lelki kínzás, a lelki kényszer alkalmazása; minden, ami *az emberi méltóságot sérti*: az embertelen életkörülmények, az önkényes bebörtönzések, deportálások, rabszolgaság, prostitúció, leány- és fiúkereskedelem, a lealacsonyító munkakörülmények, melyek a munkásokat a haszonszerzés pusztá eszközévé teszik, s nem szabad és felelős személyeknek tekintik -- mindezek és hozzájuk hasonlóké kétségtelenül szégyenletes gaztettek, s miközben tönkreteszik az emberi civilizációt, inkább az elkövetőiket szennyezik be, mint azokat, akik elszennvedik a jogtalanságot, és a legnagyobb mértékben ellenkeznek a Teremtő tiszteletével.”³

ÉLNI AZ EVANGÉLIUMOT (Mt 5, 1-2, 13-16)

¹A tömeg láttára fölment a hegyre és leült. Tanítványai köréje gyűltek, ²ő pedig szólásra nyitotta ajkát. Így tanította őket: /.../

¹³Ti vagytok a föld sója. Ha a só ízét veszti, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák. ¹⁴Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejteni. ¹⁵S ha világot gyűjtanak, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. ¹⁶Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!”

Forrás: <http://www.catholique78.fr/8-themes-approfondir-0010200>. Átalakítva a Versailles-i Püspökség szíves engedélyével.

fordította: Celler Zsuzsa ofs

²

³

VADKERTI SZŐLŐVESSZŐK A SOLTVADKERTI SZENTLÉLEK PIÉBÁNIA

BEFOGADÁS ÉS ÖRÖKFOGADALOM A FERENCES VILÁGI REND HELYI KÖZÖSSÉGÉBE

OKTÓBER 29-ÉN – TEMPLOMUNKBAN – KÖRÖSINÉ HIRSCH MÁRIA KÉRTE BEFOGADÁSÁT A RENDBE. AZ Ő GONDOLATAIT KÖZÖLJÜK ALÁBB:

„MIT JELENT VILÁGI FERENCESNEK LENNI?” - TETTÉK MÁR FEL PÁRSZOR A KÉRDÉST NEKEM. NÉHÁNY HÓNAPJA MÉG ÉN SEM TUDTAM IGAZÁN.

NAGYON SZERETEK ELCSENDESEDNI ÉS A JÓ ISTENNEL BESZÉLGETNI! ILYENKOR LETESZEM ELÉ, AMIM VAN: ÖRÖMET, BÁNATOT, FÉLELMET, KÉTSÉGBEESÉST, KÉRDÉSEKET, KÉRÉSEKET, KÖNNYEKET. TÖBBSZÖR KÉRTEM: MUTASSA MEG, MILYEN UTAT SZÁNT NEKEM, MIT TEGYEK, HOGY MÉG JOBBAN ELMÉLYÍTHESSEM, AZ IRÁNTA ÉRZETT SZERETETEMET!

ARRA MÁR RÁJÖTTEM, HOGY EZ A „CSILLOGÁS”, AMI EBBEN AZ ELANYAGIASODOTT VILÁGBAN KÖRÜLVESZ, NEM ADJA MEG AZT, AMIRE SZÜKSÉGEM VAN.

EGYIK ALKALOMMAL, A SZENTÁLDÓZÁS ELŐTT KÉRTEM TISZTA SZÍVBŐL AZ ÚRTÓL, HOGY MONDJA MEG: „MIT TEHETNÉK, HOGY NEKI TETSZŐ ÚTON JÁRJAK?” MÉG AKKOR, ANNAK A SZENTMISÉNEK A VÉGÉN KAPTAM MEGHÍVÁST EGY FERENCES ÖSSZEJÖVETELRE. INNENTŐL KEZDVE NAPOKIG ASSISI SZENT FERENCCEL „TALÁLKOZTAM”.

EGYÉRTELMŰ VOLT AZ ÚT. NEM IGAZÁN TUDTAM MI VÁR RÁM, MIT JELENT A FERENCES ÉLETFORMA. DE!!! RÁBÍZTAM MINDENT AZ ÚRRA. IGYEKEZTEM MINÉL TÖBB FERENCES ÖSSZEJÖVETELLEN, LELKIGYAKORLATON RÉSZT VENNI.

MÁRA MÁR MEGÉRTETTEM, MIT JELENT A FERENCES LEKISÉG. TULAJDONKÉPPEN AZ EVANGÉLIUM SZERINT ÉLNI, RÁBÍZNI ÉLETÜNK IRÁNYÍTÁSÁT AZ ÚRRA. EZ AZ ISTENI GONDVISELÉSBE VETETT BIZALOM PEDIG, SZABADDÁ TESZI A SZÍVÜNKET. RÁJÖTTEM, HOGY A VILÁG JAVAINAK HASZNÁLÓJA VAGYOK CSUPÁN, AMIT ÁTADHATOK, MEGOSZTHATOK EMBERTÁRSAIMMAL, TESTVÉREIMMEL. RÁJÖTTEM, HOGY MENNYI MINDENÉRT HÁLÁS VAGYOK A JÓ ISTENNEK. A HITEMÉRT, AZ EGYZHÁZAMÉRT, A CSALÁDOMÉRT, A MUNKÁMÉRT, A TERMÉSZET SZÉPSÉGEIÉRT, AMIT SOKSZOR ÉSZRE SEM VESZÜNK.

RÁJÖTTEM, HOGY A MEGPRÓBÁLTATÁSOK, NEHÉZSÉGEK SŰRŰJÉBEN NEM SZABADULÁST KELL KÉRNEM, HANEM ERŐT.

RÁJÖTTEM, HOGY HA MÁST NEM TUDUNK IS ADNI, DE IMÁT MINDIG ADHATUNK EGYMÁSNAK. ÉS TALÁN ERRE VAN A LEGNAGYOBB SZÜKSÉGÜNK.

IGYEKSZEM AZ ÚR SZAVAIT BEÉPÍTENI AZ ÉLETEMBE, HOGY EZEK IRÁNYÍTSÁK A TETTEIMET, GONDOLATAIMAT. MINDENNAP MEG KELL KÜZDENEM A HITEMÉRT, AZ EMBERI GYENGESÉGEIMMEL ÉS GYARLÓSÁGAIMMAL SZEMBEN. HOGYAN LEHET EBBEN AZ

MEGROMLOTT VILÁGBAN SZENT FERENC KÖVETŐJEKÉNT ÉLNI? NEM KÖNNYŰ. DE A SZENTLÉLEK SEGÍTSÉGÉT KÉRVE, KRISZTUST KÖVETVE, TESTVÉREINK IRÁNTI SZERETETBEN LEHETSÉGES.

A FERENCES VILÁGI RENDBE VALÓ BEFOGADÁSOMAT NAGY LELKI ÉLMÉNYKÉNT ÉLTEM MEG A SZENTLÉLEK KEGYELME ÁLTAL. MEGERŐSÍTETT ABBAN, HOGY TELJES ODAADÁSSAL SZERETNÉK FERENCESKÉNT ÉLNI A VILÁGBAN, ÉS ÖRÖKFOGADALMAT TENNI, AMINT AZ LEHETSÉGES.

„LEGYETEK A LEGJOBBAK, BÁRMIK IS VAGYTOK!

IGYEKEZZETEK LELKESEN FELFEDEZNI, MIRE KAPTATOK MEGHÍVÁST, ÉS AZTÁN FOGJATOK NEKI SZENVEDÉLYESEN AZZÁ LENNI.”

ÉN MOST MEGPRÓBÁLOK NEKIFOGNI ENNEK A HIVATÁSNAK. MERT AZT HISZEM, A FERENCESÉG HIVATÁS IS EGYBEN.

KÖSZÖNET MINDENKINEK, AKI VELÜNK IMÁDKOZOTT A FERENCES ÜNNEPEN! SŰRŰBBEN KELLENE TALÁLKOZUNK SZENTMISÉK UTÁN IS, MERT JÓ VOLT EGYÜTT LENNI! ☺

IMÁVAL ÉS SZERETETTEL: KÖRÖSINÉ HIRSCH MÁRIA MAGDOLNA

A Ferences Világi Rend Képzési levele. Megjelenik kéthavonta.

„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.”

Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.

1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.

Összeállította: Hammer Péterné Katalin FVR